

2/1942
ANUL XIX

ARHIEPISCOPIA TOMIS
Februarie 1942 BIBLIOTECA N. 2203 No. 2

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ISETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

D. 35.862/962

S U M A R U L :

Pastorala	P. S. Gherontie
Războiul mântuirii	Al. Pan. Nicorești
Cotorca	Inv. Panțu
Drepturile celor căsătoriți	Pr. I. Dragomirescu

Partea oficială

- a) Decizia Min. Cultelor privitoare la secte
- b) Telegrama
- c) Posturi vacante

* * *
* * *
* * *

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.

Sub patronajul Prea Sfințitului

EPISCOP GHERONTIE

GHERONTIE

cu mila lui Dumnezeu, smeritul Episcop al Constanței - vechiul Tomis și Durostorului, iubiților săi, cler și credincioși, Har și pace dela Domnul nostru Iisus Hristos, iar dela smerenia Noastră, arhierescă binecuvântare

„Fugiți de aluatul fariseilor...”

Iubiților,

Luptăm din greu — și trebuie să luptăm până la deplina biruință, — luptăm de mai multă vreme, dar mai cu seamă de peste jumătate de an încoace, cu trei vrăjmași :

1) Cu unul pe front, înarmat până în dinți, cu cele mai diavolești scule de atac, arme ucigătoare, mânuite de sălbateci, fără credință și fără Dumnezeu, de un fanatism înspăimântător ; sunt hoardele turanoasiatice, năvălitori prădalnici din stepele Turchestanului și din fundul Uralilor, cari au vorbit de mii de ani popoarele autohtone din Estul Europei și le-au desfigurat firea cu sângele lor, sânge străin, barbar și păgân, li-au stricat legea, familia și liniștea, vrăjmași ai Crucii și ai lui Dumnezeu !

Sus, acești asiatici, o spoială de civilizație, sprijinită pe cnut și tiranie, care au dus la crimele de acum 25 de ani ; jos, ignoranță, sclavaj și lipsă de orice umbră de libertate.

Europa nu i mai poate îngădui, nu-i poate suferi și i-a pus pe fugă spre obârșia lor sălbatică.

România noastră, s'a alăturat acțiunii de alungare ; oastea mândrului nostru Rege Mihai I, comandată de Mareșalul și Conducătorul Statului nostru, Ion Antonescu, în frunte cu generalii și ofițerii armatei, i-a luat dela spate și i-a gonit mii de kilometri spre Est, până la Doneț și Marea de Azov.

Venind iarna, oastea noastră i-a slăbit vreo două luni ; dar, încurând, vor porni din nou la luptă, până-i va scoate din Europa.

Doamne ajută !

2) Luptăm cu lipsurile de tot felul, cari apasă familiile celor plecați la războiu și populația rămasă acasă ; luptăm greu cu îngrijirea răniților și bolnavilor din spitale ; luptăm cu urmările ploilor și inundațiilor de astă toamnă și cu iarna grea de azi, calamități ne-maipomenite în trecutul țării noastre, cari ne-au împiedicat în toamnă și, din cauza munților de zăpadă, din iarna aceasta, suntem amenințați și pentru semănăturile de primăvară.

Iubiților, dacă s'ar întâmpla și această pagubă, atunci armata, spitalele, școlile, întreaga populație a țării, ar suferi amarnic. În acest caz putem noi sta nepăsători ? Vorbesc de ceice—slavă Domnului — au cu ce birui lipsurile ; de bogătașii țării, de marii agricultori, de marii industriași și negustori, etc. ; vorbim de sătenii noștri înstăriți, de preoți, funcționari, învățători, etc., cari simt românește, să dea atenție acestor perspective, să studieze situația și să mai facă un efort, un sacrificiu, ajutând Guvernul și Instituțiile create acum de nevoile războiului, pentru armată și pentru țară.

Să nu uităm că împrumutul reîntregirii nu s'a închis ; că el vrea să asigure întreținerea armatei pe front și întâmpinarea nevoilor detoffelul ale țării ; că, dar, numai un nepăsător și neînțelept poate încuia banii în case de fier, numai un om lipsit de orice sentiment patriotic își poate astupa urechile, la apelul stăruitor al Guvernului, de a se subscrie neconținut la împrumut, ceea ce are închis în casă, sau ceea ce mai agonisește din munca lui harnică și cinstită.

Două lucruri de preț, face omul cel ce subscrie la împrumutul reîntregirii : întâi, își asigură un plasament fără nici un risc, așa cum se poate întâmpla când se plasează banii în altă parte decât la Stat și, al doilea, că întărește prin Statul acțiunea sa patriotică.

Dar, mai este ceva. Se aud — ici și colo — vorbe tendențioase : *da'n-am scris odată ? Cât, până când și de unde, o să tot dau ?* E lesne de ghicit de unde ne vin asemenea vorbe. Cine este bun patriot, însă, trebuie să le respingă cu indignare.

Să-ți spun eu *cât ai să tot dai* — cât îți dă Dumnezeu și ție : de ești plugar, din vânzarea cerealelor tale ; de ești industriaș, negustor, etc., o să dai din câștigul tău, prisosul, după împlinirea nevoilor casei tale !

Până când o să dai ? Până vom scăpa de nevoia ce ne-a ajuns !

De unde o să mai dai ?

Apoi, eu îți răspund că Românul are parale. Când treci pe lângă bodegi, le vezi pline de mușterii, cași în vremurile cele bune ; barem la cinematografe faci coadă pentru bilete *de matinè*, adică decum se luminează de ziuă, de după amiază, și mai ales de seară ; deci de câte 3—4 ori pe zi și în toate zilele ! Și, doar să știe că biletele costă sute de lei și că Românul își duce la cinema și soția și doi-trei copii, ca să vadă ce spunea Arhimandritul Scriban, în, nu țin minte, ce ziar.

La sate încă sunt distracții, cari cer parale și pe cari nu le mai numesc.

Vrea să zică Românul are, cum a avut totdeauna, un prisos de bani, cu toate nevoile sale.

Ei, fraților, de aici să dăm, mai rărind-o cu bodegile, cu cinematografele, teatrele, ceaiurile dansante, etc. și, nu mult ; ci până vom scăpa țara de nevoi.

Căci—să nu zic vorbă mare—de n'ai dat acum de voie, ce poți, ai da tot, de nevoie, când te-ar călca vrăjmașul. Doamne, păzește-ne !

3) Dar, mai ales al treilea dușman, cu care luptăm noi, de când s'a început războiul actual : *diferi-*

tele șoapte, spuse la ureche. Cine le scornește, este lesne de înțeles: este străinul de neam și de lege. Cine le scornește, este lesne de înțeles, e faptul că se găsesc, dintre noi, oameni proști, cari întind vorba.

Acești români după sânge, năimiți după suflet, știu toate: și cum merge războiul, cine va ieși biruitor, că—pentru noi—situația-i cam grea, fiindcă cutare sau cutare țară n'a fost niciodată învinsă; că, dar, nici cum nu poate fi învinsă; că bolșevicii sunt puzderie de mulți, că vor lua o contra ofensivă; că, în aceste împrejurări, tot ce am ocupat nu-i sigur; că războiul ne costă prea mulți bani; că ce ne trebuia nouă Ucraina; că, de ce mai luptăm pentru interesele germanilor, că Ardealul e ca și pierdut, etc. etc.

Nebunii și crime, iubiților, cari vor să înspăimânteze lumea. Da' ce e treaba lor, e treaba noastră a celor deacasă, clienți ai bodegilor? Aceștia ar trebui prinși cu arcanul și trimiși pe front, sau în lagăre, ca să le vină mîntea la cap, și să înțeleagă că noi avem nevinovăția feciorelnică a scumpului nostru Rege Mihai I, ca cheazăsie înaintea Proniei Divine, care nu ne-a părăsit îndelungul veacurilor istoriei noastre, avem pe marele român—Mareșalul Ion Antonescu, în mîna căruia sunt destinele țării și ale neamului nostru, avem viteaza noastră oaste și pe comandanții ei, cari luptă pentru reîntregirea României Mari.

A lor e treaba și grija țării și nu a noastră, cari nu cunoaștem mirosul prafului de pușcă și—totuși—bârfim în dreapta și'n stînga, acțiunea Conducătorilor cu răspundere ai neamului nostru. Noi să ne vedem de treburile noastre, de muncă harnică, de ogoarele noastre, de gospodăria noastră și așa mai departe.

* * *

Și acum, cucerniciile voastre preoți, cântăreți bisericеști, dascăli de școală și diregători ai satelor și orașelor, negustori și industriași, muncitori din porturi și agricultori, ascultați-mă, ca să încheiu cuvântul:

România noastră ni este lăsată moștenire sfântă de Mircea cel Bătrîn, de Mihai Viteazul și Ștefan cel

Mare, de Cuza, de Carol I și de Ferdinand I, întregitorul de neam. Ea este plămădită din glia strămoșească și sângele eroilor noștri din veacuri îndelungate. România noastră sfântă a fost—de multe ori—obiectul lăcomiei, când a hrăpăreților din răsărit, când a celor din apus. Au fărâmițat-o ei; dar n'au putut s-o desființeze. România a stat de veghie la porțile orientului, ca bastion al latinității noastre mândre și eterne.

«Menirea ei, tot înainte»!

România se cere—azi, mai mult decât totdeauna—reîntregită între hotarele ei firești, de dincolo de Nistru, până la Tisa, dela Marea cea mare până dincolo de Maramureș, pentrucă, în pământul dintre aceste hotare, odihnesc de mii de ani, osemintele eroilor cari au apărat-o cu sabia și ale strămoșilor noștri, cari ni-au păstrat și cultivat graiul, obiceiurile și legea până în ziua de azi, mânăstirile voevozilor, mitropolitiilor și boierilor și relicvele fortărețelor de apărare dela Tighina, Hotin, Cetatea Neamțului și altele—mărturii netăgăduite despre drepturile noastre istorice asupra întregii «*Dacia felix*».

Putea-vom fi tocmai noi cei de azi, atât de nevoinici, ca s-o lăsăm pradă hrăpăreților lacomi și nesățioși, cari au râvnit-o și-o râvnesc cu poftă de fiară salbatică?

Nu; de o mie de ori nu! Am fi cei mai ticăloși, cei mai nevrednici de numele de român ce purtăm și ne-ar blestema, din mormintele lor, eroii din veac și cei de azi, cari și-au vărsat sângele pentru neam și pentru lege, legănați de visul împlinirii idealului nostru național.

Sus inimile, fraților!

Sus inimile, fiilor!

A noastră e biruința, dacă vom înțelege ceasul vremii!

Data în reședința Noastră episcopală din Constanța, în Februarie anul mântuirii una mie, nouă sute patruzeci și doi, iar al păstoriei Noastre al XVII-lea

† GHERONTIE

Războiul mântuirii

„Când au deschis pecetea a doua, au auzit zicând pe o a doua ființă: Vino! Și a eșit alt cal, roșu ca focul și celui ce călărea pe el, datu-i-s'a să ia pacea după pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s'a dat.“

(Apocalips—3.4)

Estetica și concepția creștină, de care poporul român se află așa strâns legat, nu sunt numai o moștenire dela strămoși, dar sunt și o însușire caracteristică, biologică, spirituală, generalizatoare temperamentului, dar mai ales sufletului în general, al vieții noastre naționale.

Prin pătrunderea concepției creștine, cultivarea individului, în cunoașterea lui Dumnezeu, s'a menținut poporul nostru și spiritualizarea lui, l-a făcut stâncă de piatră de a putut rezista și trece peste toate vicisitudinile vieții.

Produsele bestiale ale sovieticilor, reduși la animalitate, fără credință și fără Dumnezeu, — au bătut la hotarul de răsărit al țării noastre, timp de 22 de ani, — dar otrava concepției lor degradante, n'a putut conrupe sufletul călit în credință, pașnic și statornic, al neamului nostru. Dorul de mai bine, de desrobire al fraților subjugați, imoralului satanic și gândul că luptă pentru Biserică și credință, explică avântul, cu care au plecat flăcării noastre, la 22 Iunie 1941 în războiul sfânt, la chemarea de căturare a patriei, la strigătul Mareșelului erou Ion Antonescu.

După un an de îngrijorări, cumplite frământări, umilințe și nesiguranță, clocotul de revoltă al poporului și mai ales al armatei desrobitoare, conduse cu atâta măiestrie de mintea unui singur om, prin valurile atât de turburi și de agitate, ne-a scos la liman și ne găsim astăzi pe drumul demnității și gloriei naționale,

Unele idealuri, ce păreau de neatins s'au realizat. Basarabia și Bucovina au fost eliberate. Transnistria cu popor și suflet românesc a revenit la patria mamă. Albine lucrătoare au fost puse în stuparnițele acestor productive provincii. Poporul trezit din somnul urât, vede din nou lumina zilei, după ce a trecut prin iad și moarte. Iată-l readus la viață nouă,—la mântuire: Mântuirea, — născută din suferință, mântuirea sufletului de păcat, acest mare imperativ al zilei, — mântuire la care omul ajunge prin cercetarea de sine, prin lepădarea, prin renunțarea și abținerea de la ispite: lăcomia, zavistia, ura, mândria.

Toate aceste păcate se biruie prin: răbdare și rugăciune.

Omule, stăruie în fapta cea bună și verifică-te în fiecare seară, ce ai făcut bun în acea zi.

Ai alinat vre'un suspin din inima vecinului tău? Ai ajutat pe săraci? Ai înseninat fața unui obijduit? Făcut-ai ceva, să te înalți sufletești?

De ai făcut toate acestea, intră în casa ta și cu smerenie, dă slavă Divinului Părinte, că te-a călăuzit pe drum bun în acea zi. Iar în prima Duminecă, grăbește-ți pașii către Biserica lui Hristos și acolo, modest și nu ca fariseul din Evanghelie, roagă-te pentru îndreptarea celor răi, pentru vrăjmașii tăi și apoi pentru tine.

Cei trimiși în Basarabia, Bucovina și Transnistria, să nu uite, că au de a face și trăesc în mijlocul unui popor „contaminat“, în convalescență și că purtarea lor trebuie mereu verificată și manifestările astfel produse, ca din rodul lor să inspire profundă aplicare spirituală în viața celor din popor și deaceia rolul celor trimiși pe aceste plaiuri, este infinit de mare.

„Și voiți pune peste ei păstori cari îi vor paște și nu se vor teme și nici nu se vor mai înfricoșa și nu se va mai pierde nici una din oi, zice Domnul“ (Ieremia 23,3). Acești păstori ne trebuie azi în ținuturile eliberate, păstori cari pentru odihna lor să lase întotdeauna ziua cea de mâine. Păstori, cari să semene cuvântul biblic, să deschidă mințile, să lumineze calea vieții adevărate, să inspire grija omului pentru suflet, să arate că Dumnezeu există și că păcatul nu rămâne nepedepsit.

„Căci în mânia iuțimei mele, mă voi răzbuna împotriva neamurilor, cari nu vor vrea să mă asculte“ (Miheia 4,14) Această răzbunare divină se referă și la colosul bolșevic, care uitase de Dumnezeu și de existența Lui și care credea, că fără Dumnezeu va fi în stare să copleșească lumea, să o comunizeze, să o silească să soarbă otrava necredinței lor.

S'au înșelat. Intocmai ca și îngerul Lucifer, care vroia să se așeze pe tronul divinului Părinte, au căzut în infern, de unde nu se vor mai ridica.

Viitorul va dovedi. Istoria lumii, nu va mai înscrie printre popoare, pe cei fără credință și fără Dumnezeu.

Este ceasul când trebuie să se înțeleagă mistica vremii. Conducătorii cu minți senine ai popoarelor, care-l cunosc pe Dumnezeu și-au dat mâna. Ceasuri de frământări și de luptă vor mai veni. Dușmanul, diavolul sălășluit în trupul sovieticilor și aliaților lor, a fost luat de umeri, dar nu învins complect.

Mai avem de făcut eforturi și de dat jertfe. Jertfe sublime: pentru credință, pentru Dumnezeu, pentru patrie. Iată realitatea.

În urmă, vine purificarea. Inceputul de viață nouă. Pregătirea acestui drum, ni se cere să o facem astăzi, prin oțelirea faptei, prin credință.

Din acest război, cu toate durerile, suspinele și jertfele, va naște mâine: Mântuirea. Iată războiul mântuirii. Războiul care

va decide asupra soartei omenirii și din care dreptatea divină va scoate o nouă rânduire și va împărți dreptatea celor cari n'au uitat că peste orice făptură omenească planează Divinitatea.

Odată cu înscrierea în istorie a unei pagini frumoase de glorie națională, se va înscrie o altă filă de aur în istoria Bisericeii, deci a credinței, scrisă cu seminte al căror rod va dăinui peste veacuri și va dovedi mereu generațiilor viitoare, că : nimic nu se face fără Dumnezeu.

Pentru sămânța credinței avem nevoie de semănători, preoți și laici, al căror rol este deosebit și ale căror jertfe să rămână în istorie. Din ei să ne răsară mucenicii Bisericeii, ei să pregătească calea vieții de mâine.

Pe ogorul vieții spirituale să întâlnim : exemplul, munca, jertfa. Gândul ce impresionează, te face să lacrămezi, să te găsești vinovat de pasivitate, sau chiar dacă nu ești vinovat, gândul spus răspicat, care să cutremure, să înalțe sufletul, la ce ne-a adus în lume, la cel ce ne iartă, prea des și prea multe păcate, la Dumnezeu !

Iată pe unde ne va purta războiul mântuirii.

Deci cu râvnă, la luptă unită, semănători spirituali. Seninul zorilor noastre, sunt spre revărsat de zi ! Să ne găsească pe ogor, în toată splendoarea lui, în lupta cea mai curată, în slujba lui Hristos, pe moșia nepieritoare și comună : Patria.

Alexandru Panaite Nicorești

Cotorca, sat ialomițean

Rezemată pe o râpă, care-și înmoae poalele într'o băltoacă cu păpuriș, ce se târăște noroioasă spre miază-zi, străjuită de sălcii cu urme de bătrânețe, Cotorca pare opera unui vânt năprasnic, care a ademenit o într'un vârtej nebun și a lăsat-o să se prăbușească și să se spargă, risipindu-se la voia întâmplării. E un mic labirint cu străzi strâmte și răsucite, în care se împlântă lacom, gardurile curților lipsite de lărgime, gâtuindu-le în unele locuri, lăsându-le prea largi în altele, semn că acolo a fost un petec de pământ al nimănui, care s'a văzut injumătățit peste noapte de năvalnica poftă a unei ogrăzi înfometate.

Strâmbe, strâmte și noduroase, ulițele satului nostru, nu rareori, amețite parcă de atâtea ochuri, se opresc prosteste pe bătătura unei case, sau dau buzna până'n fundul ogrăzii vreunui creștin, să se odihnească cu porcii și cu găștele în dosul coșarului, sau să doarmă cu capul pe urzici și nalbă.

Căsuțe vechi, pe malul iazului, cu pălării de pae putrede,

privesc cu ochi mici și spălăciți, în inima satului, unde se petrec schimbări an de an. În sat, cu capul descoperit, bordeiul unui bătrân care-a putrezit de mult subț crucea cu slove vechi, privește cu orbitele goale, peste care ploaia a tras o dără despletită de lut, la casa ce se'nalță sfidătoare, căți-va coți, peste fruntea lui. E de-o vârstă poate, cu crucea de peste apă, sau poate mai bătrân și de-ar avea graiu, re-ar povesti de satul de altădată, de bunicul lui, despre care bătrânii spun că se însăila dela Urziceni, pe malul bălții, până'n hotarul Buzăului și că avea,.. spuneau moșnegii cari s'au dus, e mult de-atunci, în lumea dreptilor, patru biserici.

«Era'n vremea turcului», spune moș Dumitru,.. și a aflat și el dela alții pe când era de-o șchioapă, cari spuneau c'au auzit și ei,.. «era aci sat mare, cu biserici mândre, dar când-va», nu știe când, turcul a găsit pricină satului, de i-a dat foc și s'au împrăștiat bieții oameni, cari'ncotro au apucat».

S'a purtat din tată'n fiu și-o poveste, pe care moș Dumitru o crede adevărată și o spune cui îl întreabă, așa cum mi-a spus-o și mie:

«Odată a avut gâlceavă turcu cu rusu și turcu stătea cu armia la Movila Iazului, iar rusu intrase în sat și se risipise pe la casele românilor, la odihnă. Turcu ar fi vrut, la cântatul cocoșilor, să dea buzna'n sat și să căsăpească pe muscali până la unu, dar altfel a ieșit socoteala. Un român, care pasă-mi-te cunoștea a grăi pe limba turcului, a ciulit urechea și a priceput că se gătește o năvală peste sat. A dat fuga și a prins a vesti oamenii, cari înțelegând primejdia, au strâns toți cocoșii satului și au început a se pregăti de fugă.

Lifta a așteptat zadarnic până la ivirea zorilor. Avuseră grijă românii, să s'ârpească toți pirdalnicii de cocosi, cari aveau să aducă atâta moarte în creștini... Ajungând turcu în sat, a priceput vicleșugul și a început a spinteca'n dreapta și'n stânga, pe puținii nenorociți ce nu se grăbiseră să fugă. Infuriat, al mai mare al lor, a poruncit să culce satul la pământ și pălăii năprasnice de foc i-au șters urma.

După ce s'au potolit lucrurile, un boer a băgat plugurile în pământ și-au venit nevoiași de și-au făcut bordeie, pe vatra satului vechiu, lângă curtea boerească, unde munceau, cum era obiceiul pe atunci.

Când a venit Vodă Cuza le-a dat țaranilor câte-o palmă de pământ, și locurile pe care și-au făcut bordeie. De-aia satul nostru nu seamănă cu niciun altul... Venind stăpânirea să i dea ch'p de sat, s'a speriat de sărăcia bieților oameni și i-a lăsat în plata Domnului.

Se pare că vechiul sat ar fi existat și pe vremea lui Brâncoveanu, căci facându-și oamenii săpături prin ogrăzi, au găsit o mulțime de monede, cari de cari mai vechi, cărora nu le-au dat însemnătate și s'a pierdut, Lângă niște oase

aproape măcinate, s'a dat de o monedă mică, turcească de argint, care pare a fi din timpul Brâncoveanului. S'a pierdut însă și asta. Au mai fost găsite și altele din vremea fanariților. Nimic însă nu ne îndrăptățește să tragem concluzii, mai ales că și azi este obiceiul să se lege de degetul mortului, bănuți găuriți, din alte vremuri.

Povestea moșului, pare a avea bătrânețea întâmplării dela Slobozia, petrecută sub zidurile bisericii lui Matei Basarabul, în vremea arhimandritului Gavril, cu prilejul rascoalei Domnului Tudor.

Azi, în locul «drumului mare» de altădată, plimbă pașii drumeților, pe lângă sat, o șosea care se strecoară leneș pe lângă fântâni, urcă și coboară, unind poarta orașului Buzău cu a târgului Urziceni. La intrare o fântână, uriașă barză'ntr'un picior, străjuește liniștea satului și adapă dobitoacele drumeților cari, vara siârnesc pulbere de aur în urma carelor și iarna luptă cu nămeții și vântul năprasnic ce se strecoară pe lângă umărul munților Buzăului, pătrunzând înfiorător în sat, prin spărtura făcută de dintele moșiei răposatului Marin Ionescu, ce desparte cătunul bătrânilor, cu pecetia păcatelor trecutului, de cele câteva case de peste șosea, cari au început să răsară de câțiva ani, formând „Satul Nou”.

Dela întâmplarea cu turcii, nu se știe dacă satul de mai târziu a avut o biserică. Unii bătrâni, pomeresc de o bisericuță ce aduna credincioși în liniștea ciomiturii. Caramizile ce se scot din când în când, par a fi din temelii bisericești despre care vorbesc moșnegii satului.

Până la 1888 locuitorii, poate băteau la porțile bisericilor străvechi din împrejurimi, dar dela aceasta dată, credincioșii vin să se închine în bisericuța satului, care domină cu blândețe de patriarh căsuțele cu suflete, pitulate în desiș de salcâmi.

Slovele dăltuite în marmoră, spun cititorului :

„Acest sfânt lăcaș s'a clădit din nou, dela temelie, cu cheltuiala mea Ioniță Radu Sava, născut și domiciliat în comuna Coșereni, fost plugar sub desființatul Regulament Organic, astăzi în vârstă de 65 ani, având râvnă către cele sfinte și pentru pomenirea sufletului meu, cu concursul și pe proprietatea Cotorca Silișteea, a fiilor mei Dobre Ionescu de 42 ani și Marin Ionescu de 32 ani, a servi ca loc de rugăciune pentru bunii creștini ortodocși, rege fiind pe tron Carol I și mitropolitul primat Iosif Ghiorghian.

Lucrarea s'a început în ziua de „Pogorârea Sf. Duh” la 12 Iunie, la anul dela Christos 1888».

Tineri și bătrâni, cu brațele și cu carele, au înștit bună-voia, punga și carele ctitorului pânăce locașul sfânt a fost terminat. Dela sfințire, moșii, cari erau pe atunci copilași, pomenesec numai pomana boerului, pentru lumea veniă de peste nouă sate, dornică de Dumnezeu.

Alături de conacul boeresc, se înalță acum spre bucuria tuturor casa parohială și școala făcută pentru copiii, ce până ieri, trebuiau să învețe buchile în altă parte.

Au trecut ani... Urmele boerești s'au șters și au rămas din strădania lui moș Ionită - Radu Sava, numai biserica, școala și casa parohială.

Au slujit altarul, rând pe rând, căli gări și preoți, cari rămâneau puțin, în satul împovărat de neajunsuri. Biserica a îmbătrânit zi de zi. Casa parohială a fost despletită de nopți și iernile grele i-au smuls ușile și ferestrele din țâțâni, pentru a încălzi poate, ciolanele cuiva.

Patriarhul satului încărunțit, arunca privire dureroasă, prin ochii altarului, la jalea căsuței ce găzduise dascăli, călugări și preoți și prin care fluera vântul și se văita buha, prea devreme.

Din când în când, o cheie se învârtea în broasca mare a ușii și un călugăr, aducea bucurie satului, ce venea cu mic, cu mare....

Asemenea bucurii erau scurte.... Ușa bisericii rămânea prea mult zăvorâtă. Apa a putrezit ferestrele și a ruginit acoperișul. Vântul a dat busna cu cucuvaele prin spârturi și tristețea a cuprins altarul ce aștepta un servitor statornic și cu milă pentru mădularele locașului ce se șubrezea văzând cu ochii.

Așa a așteptat și biserica și dărămăturile de alături și credincioșii până'n toamna anului 1932, când o mână voinică și un suflet dornic de muncă, răsucea greoiu chela în broasca pe care prinsese a o rumega rugina, spre a stinși cu o cruce dreaptă, în fața altarului, strădania ce-l aștepta...

Erau multe de făcut. Preotul Gheorghe Rotaru, cum se numea tânărul proaspăt plecat de pe băncile seminarului, a pornit fără șovăire pe calea îndreptărilor.

Îl cerea biserica, îl cereau zidurile înegrite de fum și roase de ierni, îl cereau locuitorii satului, îl cerea satul vecin fără biserică... Crucile din cimitire priveau prin spârturi și așteptau și ele liniște pentru morții lor, turburați de vitele și păsările oamenilor, plecați cu treburi pe câmp...

Dinspre miază noapte amenința o boală nouă care otrăvea sufletele slabe.

Creștinii, cu biserica încuiată și fără păstor, așteptau ochi lacomi spre întunericul care-i ademenea: adventismul.. Trebuia să vină salvarea și a venit cu un ceas mai devreme. Tânărul preot, a făcut mai întâi, zid la miazănoapte, din su

fletul lui, care se împărțea darnic tuturor setoșilor de Christos. Oamenii s'au trezit și au început să-și îndrepte sufletele către lumina care strălucea din nou, puternic, în biserica bătrânilor. Zi de zi s'au strâns tot mai mulți în jurul păstorului lor, sorbindu-i sfaturile și punând mână dela mână, pentru îndreptarea ce nu trebuia să întârzie prea mult.

Încet, încet s'au astupat spăturile, în ciuda vântului ce dădea roată bisericii și a bocitoarelor de noapte ce s'au mutat în podul unei case părăsite. Gologan cu gologan s'a adunat, bucurii pentru pereții plânși de ploae, din spatele bisericii, ce așteptau să se nărue peste amintirile pe care le adăpostise... Măeștri harnici au dres rânile și adăpostit obrații crăpați de geruri, ai zidurilor ce zâmbeau sub mână care-i pregătea de sărbătoare. Câte o ușă, plecată de mult prin vecini și scăpată de furia focului, privea pe tovarășa ei nouă, căreia noaptea, în taină, poate-i spunea din trecutul vieții ei. Ochii proaspeți ai casei, au început a se îndrăgi cu razele cari mângâiau părintește, albeața primitoare a odăilor, cu pete de apus.

Așa l-a primit, cu destulă muncă, casa ocolită de toată lumea, dela apusul soarelui, unde se spunea că fac sfat dururile răsvrătite... pe preotul Rotaru, care s'a așezat aci, între școală și biserică, să și ducă munca până la capăt.

A venit rândul bisericii căreia i-a schimbat fața, vindându-i toate rânile. I-a înlocuit parte din acoperiș și i-a făcut ferestre noi, cu bani strânși dela creștini. O clopotniță nouă, trimetea acum dangăt, prin cele patru ferestruici, până'n pragul caselor.

Curând, vântul alungat din biserică, și a îndreptat furia asupra turlei, subrezite.

Tabla a țipat de durere și ploaia a pătruns nesupărată deslipind tencuiala tavanului, care cerea și ei îndreptare... O nouă muncă, alți bani și turle s'a'mbrăcat în haină de sărbătoare, ca să sfideze îndrăzneala vântului și a apei.. Tavanul și-a vindecat rana.

Nici crucile dela cimitire nu mai chemau privirile trecătorilor, ci și vegheau dincolo de garduri, în pâlپări de candelă, odihna morților.

1936... Toate lucrurile păreau terminate, când din nou, o vijelie puternică a desprins tabla acoperișului bisericii, mai ales acolo unde nu se urnia nici un cui, decând au prins-o primii mēșteri. Trebuia o înlocuire a tablei sfâșiate. Cu 1600 lei, dăruiți de credincioși, s'a făcut și lucrul acesta, spre bucuria tuturor.

Satul vecin, Ciocârliia, sat fără biserică, păstorit tot de preotul Gheorghe Rotaru, își trimetea regulat oamenii, la altarul din Cotorca. Dragostea de biserică i-a îndemnat să se strângă în jurul preotului și să-și spună dorința de a avea și

ei biserică și așa, iată-l pe preotul ce și terminase socotelile grele cu cătunașul lui, la o treabă nouă. Cu puțină strădanie, a infiripat o sumă, care însă mai are mult, astăzi, pentru un locaș care să adune pe toți drept credincioșii satului.

Biserica vindecată, casa parohială renăscută, morții scăpați de supărări, aduceau preotului liniște în deajuns, ca să se poată îngriji de sufletele oamenilor, mângâindu-i la nevoie cu un sfat, ajutându-i cu umărul la greu, îndepărtându-i dela rele cu cuvânt blând și la nevoie cu asprime.

Satul își vedea de treburi în liniște, sub ochii părintești ai povățuitorului, dar 1940, a venit cu un nou necaz: cutremurul.

Dumnezeu a zguduit pământul din tâtâni, munții și-au rostogolit capetele în poale, codrii au fremătat, au jelit clopotele, s'au spăimântat viețuitoarele și păcatele au îndoit genunchii rătăciților, cari au prins a se ruga.

Și biserica dela Cotorca a simțit mânia cerului. Din nou ușa se închidea credincioșilor, cari vedeau în acest semn un îndemn la pocăință.

Au venit și și-au depus obolul fără murmur, pentru închiderea răni deschisă proaspăt., Cu cei 4040 lei strâși, biserica a fost întinerită în vara anului trecut, spre mulțumirea poporenilor și a preotului atât de des încercat.

De câți va ani, școala i-a fost al doilea altar, unde a mers tot cu atâta sfințenie, să lumineze pruncii satului, în lipsa dascălilor plecați la oaste.

Azi preotul Rotaru își împarte viața între biserică, școală și sat, dându și osteneala să fie de folos, cât mai mult, în tot locul, hotărât să rămână lângă enoriașii lui, atent la poruncile vremii.

Invățătorul Panțu

Drepturile și îndatoririle celor căsătoriți

Sfântul Apostol Pavel zice: «Bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap Bisericii»¹⁾ Și după legile civile bărbatul este capul familiei.

Deaceia soția primește numele soțului. Bărbatul trebuie să dea întreținerea familiei, iar soția au datoria de a conviețui împreună, căsătoria fiind și singura

1) Efes. 5,23

legătură legală ; au și datoria de a-și trăi viața numai împreună.

Dragostea reciprocă și păstrarea credinței conjugale păstrează demnitatea familiei.

Căsătoria este declarată de creștinism «*indisolubilă*» : Ceiace a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. ¹⁾ «Și celor căsătoriți, nu Eu, ci Domnul le poruncește : Femeia să nu se despartă de bărbat.» ²⁾ Din cauza slăbiciunii firii omenești, s'a admis desfacerea căsătoriei chiar de către Mântuitorul pentru adulter : «Cel ce va lăsa pe femeia sa afară de cuvântul de desfrânare, acela îi dă ei prilej să facă desfrânare.» ³⁾

«Despărțirea căsătoriei se admitea și de legea romană și anume : ex consensu» sau «ex raționabili causa». La evrei se dădea carte de despărțenie. Romano-catolicii nu admit despărțirea căsătoriei nici pentru adulter, ci numai separarea de masă și pat, cei separați rămânând amândoi în căsătorie legală.» ⁴⁾

Creștinismul așează familia pe noi principii, pe noi baze. In locul cultului familiar, cu un caracter atât de exclusivist și particular, religiunea creștină ortodoxă introduce cultul cu însușirea sa spiritualistă, universalistă și unitară.

Prin Noul Testament femeia se ridică la același nivel, ca și bărbatul ei. Se stabilește între ei o egalitate pe baza însușirilor morale.

«Bărbați, iubiți - vă femeile voastre, îndeamnă Apostolul. Femeilor ! plecați-vă bărbaților voștri, ca Domnului» ⁵⁾

«In căsătorie, bărbatul și femeia formează o unitate, încheată prin binecuvântarea dumnezeiască. Căsătoria este ridicată la înălțimea unei taine sfinte. Mântuitorul o sustrage acelei uniri temporare, acelei «iubiri libere», pe care o propagă unii diletanți incon-

1) Ev. Marcu 10,9 ;

2) I. Corint. 7,10 ;

3) Ev. Matei 5,23 și 19,9 ;

4) Pr. Dr. Valerian Șesan : Curs de Drept B's. C-ța 1938 pag. 368-370.

5) I Corinteni 14,34 ;

știenți de dezastruoasele urmări sociale ale unor asemenea idei». ¹⁾

Știut este că, o căsătorie numai pentru un timp limitat, este așa de periculoasă ca și poligamia, cum o găsim numai în păgânism. Cei căsătoriți pe lângă că au datoria de a duce traiul numai împreună, mai au îndatorirea de a naște copii, obligație pusă de Dumnezeu. «Creșteți și vă înmulțiți» așa cum foarte bine spune regretatul întru Domnul eruditul Pr. Dr. V. Șesan în „Cursul de Drept Bisericesc Universal“.

Preot Ilie Dragomirescu

Com. Gl. Scărișoreanu, C-ța

PARTEA OFICIALĂ

Decizia Ministerului Cultelor și Artelor No. 31999 publicată M. Of. No. 161 din 15 Iulie 1939

CAPITOLUL I

Asociațiunile religioase interzise

Art. I. — Sunt cu desăvârșire interzise asociațiunile religioase, care prin doctrină și practicile lor rituale aduc atingere legilor de organizare a Statului și instituțiilor sale și contravin bunelor moravuri, siguranței Statului, ordinii și liniștii publice.

Asociațiunile religioase identificate până acum, a căror exis-

3) Dr. Ș. Ionescu, *Morala Creșt.* Buc. 930 pag. 249-250.

legătură legală ; au și datoria de a-și trăi viața numai împreună.

Dragostea reciprocă și păstrarea credinței conjugale păstrează demnitatea familiei.

Căsătoria este declarată de creștinism «*indisolubilă*» : Cei ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. ¹⁾ «Și celor căsătoriți, nu Eu, ci Domnul le poruncește : Femeia să nu se despartă de bărbat.» ²⁾ Din cauza slăbiciunii firii omenești, s'a admis desfacerea căsătoriei chiar de către Mântuitorul pentru adulter : «Cel ce va lăsa pe femeia sa afară de cuvântul de desfrânare, acela îi dă ei prilej să facă desfrânare.» ³⁾

«Despărțirea căsătoriei se admitea și de legea romană și anume : *ex consensu*» sau «*ex raționabili causa*». La evrei se dădea carte de despărțenie. Romano-catolicii nu admit despărțirea căsătoriei nici pentru adulter, ci numai separarea de masă și pat, cei separați rămânând amândoi în căsătorie legală.» ⁴⁾

Creștinismul așează familia pe noi principii, pe noi baze. În locul cultului familial, cu un caracter atât de exclusivist și particular, religiunea creștină ortodoxă introduce cultul cu însușirea sa spiritualistă, universalistă și unitară.

Prin Noul Testament femeia se ridică la același nivel, ca și bărbatul ei. Se stabilește între ei o egalitate pe baza însușirilor morale.

«Bărbați, iubiți-vă femeile voastre, îndeamnă Apostolul. Femeilor ! plecați-vă bărbaților voștri, ca Domnului» ⁵⁾

«În căsătorie, bărbatul și femeia formează o unitate, încheată prin binecuvântarea dumnezeiască. Căsătoria este ridicată la înălțimea unei taine sfinte. Mântuitorul o sustrage acelei uniri temporare, acelei «iubiri libere», pe care o propagă unii diletanți incon-

1) Ev. Marcu 10,9 ;

2) I. Corint. 7,10 ;

3) Ev. Matei 5,29 și 19,9 ;

4) Pr. Dr. Valerian Șesan : Curs de Drept B's. C-ța 1938 pag. 368-370.

5) I Corinteni 14,34 ;

științi de dezastruoasele urmări sociale ale unor asemenea idei». ¹⁾

Știut este că, o căsătorie numai pentru un timp limitat, este așa de periculoasă ca și poligamia, cum o găsim numai în păgânism. Cei căsătoriți pe lângă că au datoria de a duce traiul numai împreună, mai au îndatorirea de a naște copii, obligație pusă de Dumnezeu. «Creșteți și vă înmulțiți» așa cum foarte bine spune regretatul întru Domnul eruditul Pr. Dr. V. Șesan în „Cursul de Drept Bisericesc Universal“.

Preot Ilie Dragomirescu

Com. Gl. Scărișoreanu, C-ța

PARTEA OFICIALĂ

Decizia Ministerului Cultelor și Artelor No. 31999 publicată M. Of. No. 161 din 15 Iulie 1939

CAPITOLUL I

Asociațiunile religioase interzise

Art. I. — Sunt cu desăvârșire interzise asociațiunile religioase, care prin doctrina și practicile lor rituale aduc atingere legilor de organizare a Statului și instituțiunilor sale și contravin bunelor moravuri, siguranței Statului, ordinii și liniștei publice.

Asociațiunile religioase identificate până acum, a căror exis-

3) Dr. Ș. Ionescu, *Morala Creșt.* Buc. 930 pag. 249-250.

tență și funcționare este cu totul interzisă sunt: Asociațiunile mileniste (asociația internațională a studenților în Biblie, martorii lui Dumnezeu Iehova prin societatea de Biblie și Tratatate sau sub orice altă denumire religioasă, civilă sau comercială s'ar prezenta), Penticostaliștii, Tremurătorii, Biserica lui Dumnezeu Apostolică, Pocăiții, Nazarenii, Adventiștii reformiști, Secerătorii, Hliștii, Inochentiștii și Stiliștii.

Organele administrative și polițienești vor închide casele de rugăciuni ale acestora și vor dresa infractorilor acte de urmărire pentru infracțiuni prevăzute în codul penal și în celelalte legi represive în vigoare.

CAPITOLUL II

Autorizarea asociațiilor religioase

Art. 2. — Nici o asociație sau grupare religioasă nu va putea să funcționeze, adică membrii ei nu vor putea mărturisi în public o doctrină religioasă și nu vor putea exercita un ritual, dacă nu vor obține în prealabil în acest scop o autorizație, din partea Ministerului Cultelor și Artelor, dată în condițiunile deciziei de față.

Art. 3. — Pentru obținerea autorizației unei asociațiuni religioase se cere ca un număr de cel puțin 100 membri, bărbați, cetățeni români, majori, cap de familie, dovedind oficial, că nu aparțin nici unui cult și că se bucură de exercițiul drepturilor civile și politice, să înainteze ministerului un memoriu cu expunerea doctrinei religioase și a practicilor rituale, precum și statutul de organizare a ei. Cererea pentru autorizarea asociațiunei religioase va cuprinde semnături legalizate de autoritatea competentă și va fi însoțită de acte oficiale doveditoare a condițiunilor cerute prin acest articol.

CAPITOLUL III

Asociațiunile religioase autorizate

Art. 4. — Sunt autorizate următoarele asociațiuni religioase: Asociațiunea religioasă baptistă, Asociațiunea religioasă adventistă de ziua 7-a și Asociațiunea religioasă a creștinilor după Evanghelie.

CAPITOLUL IV

Condițiunile de funcționare a asociațiunilor religioase autorizate

Art. 5. — Asociațiunile religioase nu pot primi în organizațiunile lor și nu pot înscrie între membrii lor persoane aparținând vreunei cult, fără a se fi asigurat mai înainte, că acestea au îndeplinit formalitățile legale de părăsire a cultului, căruia au aparținut.

Art. 6. — Asociațiunile religioase pot avea organizațiuni locale numai cu un număr de cel puțin 50 credincioși, capi de familie, sau de sine stătători.

Pentru atingerea acestui număr minim, credincioșii din două ori mai multe localități învecinate se pot asocia în vederea constituirii unei organizațiuni locale comune.

Sediul organizației locale va fi în localitatea, unde se găsește casa de rugăciuni,

Art. 7. — Adunări religioase și predici se pot ține numai în casele de rugăciuni, care trebuie să fie clădiri destinate exclusiv acestui scop și declarate ca atare primăriei, prefecturii, Ținutului și Ministerului Cultelor.

Pentru funcționarea unei case de rugăciuni e necesar un număr de cel puțin 50 credincioși înscrși în organizația locală. Credincioșii din două ori mai multe localități învecinate se pot asocia în vederea atingerii numărului minim de mai sus.

Casele de rugăciuni nu pot funcționa decât în cadrele unei organizațiuni locale, care le supraveghează activitatea și are răspunderea lor.

Casele de rugăciuni vor trebui să îndeplinească condițiile de salubritate și igienă cerute de normele edilitare și polițienești în vigoare.

În interesul ordinii publice și spre a evita conflicte și demonstrațiuni confesionale, casele de rugăciuni vor putea funcționa numai aflându-se la o distanță de cel puțin 200 metri de locașurile de rugăciuni ale cultelor și ale altor asociațiuni religioase.

Sunt dispensate de condițiunea numărului credincioșilor și a distanței, casele de rugăciuni în ființă și în funcțiune la 14 Iunie 1938.

În viitor case de rugăciuni se pot deschide numai cu autorizația prealabilă a Ministerului Cultelor.

Art. 8. — Închiderea caselor de rugăciuni se poate face numai în urma ordinului Ministerului Cultelor și Artelor.

Art. 9. — Serviciile religioase care, prin natura lor ori conform prescripțiunilor rituale ale asociației, trebuiesc săvârșite în afară de casele de rugăciuni, se vor face cu respectarea strictă a legilor și regulamentelor pentru ordinea publică, evitându-se orice acte care ar putea jigni cultele recunoscute ori ar constitui manifestațiuni împotriva lor.

În acest scop, autoritățile locale în drept, vor fixa dinainte, la cererea predicatorului organizației și de comun acord cu acesta, data și locul când vor putea avea loc aceste servicii.

Ceremoniile pentru înmormântări se vor putea face fără o prealabilă autorizație.

Art. 10. — Predicatorii și membrii organelor de conducere ale asociațiunilor religioase, desemnați în conformitate cu statutele lor de organizare, vor fi cetățeni români, majori, care se bucură de toate drepturile civile și să nu fi suferit vreo condam-

nare pentru infracțiuni infamante, iar cei care au împlinit vârsta de 30 ani, trebuie să aibe și exercițiul drepturilor politice.

Numele predicatorilor și ale membrilor organelor de conducere vor fi comunicate Ministerului Cultelor și Artelor, spre verificare, iar de acesta, autorităților administrative locale.

Art. 11. — Predicatorii, în afară de pregătirea profesională, vor trebui să aibe cel puțin patru clase secundare.

Se exceptează, predicatorii, care au funcționat și până acum cu autorizația Ministerului Cultelor și Artelor.

Art. 12. — Predicatorii își pot exercita atribuțiunile lor numai în organizațiile locale ale asociațiunii religioase, pentru care au fost instituiți și pot săvârși acte religioase numai membrilor acelei organizațiuni locale.

Art. 13. — Predicatorii pot ține în casele de rugăciuni, ori în alt loc destinat acestui scop, cursuri pentru educația morală și religioasă a copiilor membrilor organizației locale unde funcționează.

Art. 14. — Prozelitismul religios, fie colectiv, fie individual, oprit tuturor cultelor din țară, este interzis membrilor organizației religioase.

Aceștia nu pot, în adunările lor de orice fel, să defaime doctrina, ritul, organizația și pe slujitorii cultelor.

Art. 15. — Asociațiunile religioase nu pot sta în dependență față de nici o organizație similară din străinătate și nu pot întreținea alte legături cu acestea, decât cele ce reies din omogenitatea doctrinei și a ritualului religios.

Reprezentanții organizațiilor similare străine, pot lua parte la desbaterile și hotărârile con reselor asociațiilor religioase din țară, numai cu autorizația prealabilă a Ministerului Cultelor și Artelor și numai în limitele autorizației.

Art. 16. — Asociațiunile religioase pot întemeia școli pentru pregătirea profesională a personalului lor religios.

Organizația acestor școli, programa de studii și angajarea de profesori vor fi aprobate în prealabil de Ministerul Cultelor și Artelor.

Art. 17. — Asociațiile religioase sunt libere să editeze și să vândă în librării, chioșcuri și în casele de rugăciuni, pentru credincioșii lor, orice scriere în care să se desvolte doctrina, ritul și în care să li se dea acelora îndrumări practice de orice natură. Orice publicație de acest fel, va trebui să poarte pe copertă numele asociației editoare sau distribuitoare.

Când distribuirea acestor publicații se face prin organizațiile locale, acestea vor aplica sigiliul pe toate exemplarele distribuite.

Asociațiile religioase, care tipăresc scrieri pentru membrii lor, sunt datoare să trimită Ministerului Cultelor și Artelor câte trei exemplare din aceste scrieri.

Art. 18. — În termen de trei luni dela data publicării pre-

zentei deciziuni, organizațiunile locale ale asociațiunilor religioase autorizate vor înainta Ministerului Cultelor și Artelor tablouri cu următoarele date :

a) Sediul organizației locale, numele și profesiunea membrilor din organele de conducere, localitățile care aparțin organizației locale, localitatea unde este casa de rugăciuni, data de când funcționează aceasta, numele și profesiunea proprietarului casei de rugăciuni, titlul de drept al folosirii acesteia ;

b) Numele, domiciliul, naționalitatea, vârsta și origina etnică a predicatorului, data de când funcționează ca predicator și studiile pe care le are ;

c) Numele, domiciliul, naționalitatea, vârsta și originea etnică a membrilor organizației, indicându-se pentru fiecare cultul căruia i-a aparținut înainte, data părăsirii aceluia cult, iar în cazul când aceasta s'a întâmplat după 22 Aprilie 1928, se va arăta și numărul și data certificatului de trecere și autoritatea care l-a eliberat.

Netrimiteea în termenul indicat a acestor date constituie dovada că organizația funcționează nelegal și după expirarea termenului va fi dizolvată, iar casa de rugăciuni va fi închisă de către Ministerul Cultelor și Artelor.

Art. 19. — Organizațiile locale ale asociațiunilor religioase vor înainta la finele fiecărui an câte un tablou suplimentar al membrilor noi înscrși, cu arătarea datelor prevăzute la art. 18, punctul b, al acestei deciziuni. Asemenea vor trimite și un tablou al membrilor ieșiți din organizație.

Art. 20. — Deciziunea prezentă intră în vigoare pe data publicării ei în Monitorul Oficial. Deciziunile anterioare sunt și rămân abrogate.

Art. 21. — D-l director, referent al chestiunilor privitoare la asociațiunile religioase, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Dată la 12 Iulie 1939.

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța No. 1 din 1 Ianuarie 1942, către M. S. Regele Mihai I.

Cu prilejul Anului Nou, clerul și credincioșii Eparhiei Constanța, își îndreaptă cu supunere și devotament gândul către Majestatea Voastră și exprimă prin mine respectuoase omagii și urări de viață lungă și glorioasă.

Să trăiți Majestate.

Episcop,

(ss) + **GHERONTIE**

COPIE după adresa Casei M. S. Regelui— București, 8 Ianuarie 1942, către Sf. Episcopie Constanța înreg. sub No. 266/942.

Prea Sfințite,

Majestatea Sa Regele mă însărcinează a vă transmite Inalte Mulțumiri pentru bunele urări exprimate în numele clerului și credincioșilor Eparhiei Tomisului, cu prilejul Anului Nou.

Primiți vă rog, Prea Sfințite, deosebita mea considerațiune.

Șeful Casei Militare a M. S. Regelui
Colonel Adjutant,
(ss) Indescifrabil

COPIE după telegrama Sf. Episcopiei Constanța No. 3 din 1 Ianuarie 1942, către Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român.

Eparhia Constanța Vă exprimă de Anul Nou omagii urări de viață lungă și realizarea tuturor dorințelor ce nutriți pentru Rege, Națiune și scumpa noastră Românie

Episcop,
(ss) GHERONTIE

COPIE după telegrama D-lui Mareșal Ion Antonescu No. 9065/1942 către Sf. Episcopie Constanța, înregistrată sub No. 287/942.

Mulțumesc călduros Prea Sfinției Voastre și credincioșilor Eparhiei Constanța pentru mărturia devotamentului și bunele urări ce-mi faceți.

Mareșal,
(ss) ANTONESCU

COPIE după telegrama Sf. Episcopiei Constanța No. 6 din 1 Ianuarie 1942, către D-l Profesor Petrovici, Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor.

De Anul Nou Vă exprimăm omagii și urări de viață lungă.

Episcop (ss) + GHERONTIE

COPIE după telegrama Domnului Ministru I. Petrovici No. 277|942, către Sf. Episcopie Constanța înreg. sub No. 343|942.

Mulțumesc din inimă Prea Sfinției Voastre și credincioșilor Eparhiei ce o păstoriți, pentru caldele și alesele urări.

Ministru, (ss) I. Petrovici

T A B L O U

de posturile de cântăreți vacante în Eparhia Constanța

JUDEȚUL CONSTANȚA

Postul II Medgidia

Postul I. — Abrud, Basarabi, Cerchezu, Chirnogeni, Ciocârlia, Corbul de Jos, Dumbrăveni, Ioan Corvin, Limanul, Mârleanu, Negru Vodă, I. Gh. Duca, Petroșani, Plopeni, Rasova, Topraisar, Vișoara, Negrești, Cocarcea, Osmancea, Zorile, Potârnichea, Viroaga, Cobadin, Șipotele, G-ral Scărișoreanu, Valea Seacă, Voevodul Mihai, Darabani, Ivrinez, Moșneni, Crișan, Gârliciu, Pantelimon de Sus, Râmnic de Jos, Saligny, Saraiu, Seimeni, Tichilești, Topalu, Țepeș Vodă, Gura Dobrogei, Nuntași, Pandurul, Fântânele, Almalău, Carvân, Esehioi, Satu Nou.

JUDEȚUL IALOMIȚA

Postul II Călărașii Vechi, Brătianu și M. Kogălniceanu

Postul I. — Bora, Boșneagu, Bogata, Coslugeni, Crucea, Domnița Maria, Dör Mărunt, Făurei, Independența, Ivănești, Lehliu, Lupșanu, Nucetu, Plevna, Podu Lupii, Poiana, Rasa, Răzvan, Roseți II, Roseți III, Șocariciu, Smârdan, Ulmu, Barza, G-ral Dragalina, Orezu, Gimbășani, Floroaica, Valea Rusului, Cunești, Olina, Ghimpați, Pelinu, C. Brâncoveanu, Chirnogi, Alexeni, Amara, Andrășești, Armășești, Borănești, Broștenii Noi, Crunți, Grindu, Grivița, Jilavele, Miloșești, Principesa Elena, Rădulești, Rași, Reviga, Rovine, Sf. Gheorghe, Condeești, Nicolești, Principesa Maria, Copuzu, Orboești, Munteni Buzău, Gârbovi II, Bucu, Buliga, Chioara,

Dudești, Făcăeni, Ferdinand I, Frățilești, Gâldău, Gheorghe Lazăr, Luciu, Mărculești, Dimieni - Ograda, I. G. Duca, Piuă Pietri, Stelnica, Țândărei, Vlădeni, Cocargeaua, Beilic, Maltezi, Țândărei Gară, Platonești, Brăilița, Cocargeaua II, Traian II, Albești, Grindu.

Se declară vacante :

Postul I de cântăreț dela parohia Adormirea II—Anadalchioi, orașul Constanța, pe data de 1 Martie 1942.

— Postul de cântăreț dela parohia Hârșova, județul Constanța, pe data de 1 Aprilie 1942, prin pensionarea din oficiu pentru limită de vârstă a titularului.

— Postul de cântăreț dela parohia Gălbiori, județul Constanța, pe data de 1 Aprilie, 1942, prin pensionarea din oficiu a titularului, pentru limită de vârstă, spre a-și aranja drepturile la pensie.

— Postul I de cântăreț dela parohia Marsilieni, județul Ialomița, pe data de 1 Ianuarie 1942.

— Postul de cântăreț dela parohia Bordușelu, județul Ialomița, pe data de 1 Aprilie, 1942, prin pensionarea din oficiu pentru limită de vârstă a titularului, spre a-și aranja drepturile la pensie.

— Postul de cântăreț dela parohia Roseți I, jud. Ialomița, pe data de 1 Aprilie 1942, prin pensionarea din oficiu a titularului, pentru limită de vârstă, spre a-și aranja drepturile la pensie.

— Postul de cântăreț dela parohia Fetești, județul Ialomița, pe data de 1 Aprilie 1942, prin pensionarea din oficiu pentru limită de vârstă a titularului.

— Postul de cântăreț dela parohia Cuza Vodă, județul Ialomița, pe data de 1 Mai 1942, prin pensionarea din oficiu, pentru limită de vârstă a titularului.

— Postul de cântăreț dela parohia Gura Ialomiții, pe data de 1 Mai 1942, prin pensionarea din oficiu, pentru limită de vârstă a titularului.

Parohii vacante

— Se declară vacant un post de preot la parohia Sf. Nicolae I din orașul Constanța pe data de 1 Aprilie 1942, prin transferarea la București a P. C. Pr. Const. Staicu.

— Se declară vacantă parohia Corbul de Sus, județul Constanța, pe data de 1 Martie 1942, prin ieșirea din eparhie a preotului Ioan Gr. Andrei.

— Se declară vacantă parohia Măgura, județul Constanța, pe data de 1 Martie 1942, prin ieșirea din eparhie a titularului.

— Se declară vacant un post de impiegat în cancelaria Sfintei Episcopii Constanța, pe data de 1 Octombrie 1941.

— Se declară vacant postul de impiegat cl. I din cancelaria Sfintei Episcopii Constanța, pe data de 1 Ianuarie 1942, prin avansarea doamnei Victoria Salcovi în postul de subșefă de birou.

Circulară celor 7 Prot. din Eparhie

Prea Cucernice Părinte,

În vederea închiderii exercițiului financiar pe 1941-1942 și a întocmirii bugetului pe 1942/43, vă invităm a pune în vedere Cucernicilor preceți parohiali următoarele:

Pentru conturi:

1) Să se întocmească toate actele justificative care vor fi timbrate legal și emise în conformitate cu legile în vigoare. Spre exemplu: pentru orice fel de materiale cumpărate să se atașeze la conturi facturi, iar chitanțele să fie numai pentru ce s'a procurat dela autorități și pentru valoarea care reprezintă mâna de lucru, sau alte convențiuni.

2) Contul să fie execuția fidelă a bugetului pe exercițiul respectiv, iar depășirile să aibă, prin proces-verbal special, aprobarea consiliului parohial și a Sfintei Episcopii.

3) Pentru lucrările mai mari, executate de parohii, să fie îndeplinite formele legale cu: devize, licitații și recepții; iar lucrările care nu s'au putut executa din cauza timpurilor excepționale, a urcării prețurilor la materiale sau alte motive, să se ceară iarăși aprobări, spre a fi în formă.

4) Le veți atrage atențiunea că îndeplinirea formelor să o socotească ca un avantaj al celor ce execută gestiunile, fiind prin aceasta la adăpost de orice împrejurare.

Pentru bugete :

5) Să nu se întocmească bugete fictive, ci pe baza realizărilor din anii precedenți și a timpurilor de astăzi. De asemenea bugetul să fie real, nu de formă sau diminuat din diferite motive.

6) Ca articol nou se va prevedea la cheltueli o sumă de circa 1°/_o din încasări pentru fondul Sf. și Marelui Mir, conform deciziei P. S. Episcop No. 1036/942.

7) Se va mai prevedea un articol pentru fond de colportaj, pentru cumpărarea produselor Institutului Biblic, conform adresei Sf. Sinod Nr. 262/942.

8) Celelalte cote și cheltuieli rămân aceleași din anul expirat.

9) Convocarea consiliilor și a adunărilor parohiale se va face în termene legale, ținând întotdeauna seama de legile în vigoare, iar hotărârile să fie luate cu majoritate.

10) Este de dorit ca, atât conturile cât și bugetele să fie întocmite până la 1 Aprilie, iar în timpul Sf. Sărbători ale Învierii Domnului, să fie aprobate de forurile competente, fiind mai ușor de adunat credincioșii în sărbători.

11) Dacă pentru conturi legea prevede o păsuire de termen, pentru procurarea de acte sau alte motive, pentru bugete nu este îngăduit a amâna întocmirea lor, spre a lucra în formă.

12) Conturile și bugetele se vor trimite Sf. Episcopii, prin protoierii, cu care ocazie veți verifica, dacă sunt îndeplinite formele legale, înapoiind spre complectare pe cele în neregulă.

13) Veți ține evidență de cei ce trimit și de cei neglijenți, spre a aviza la măsuri în consecință.

Cu ahiereschi binecuvântări.

Episcop, † **GHERONTIE**

Consilier Referent, *Pr. M. Rădulescu*

SPRE ȘTIINȚA

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență, se va adresa Revistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

1 an pentru preoți, epiropi și abonați particulari 120 lei

1 an pentru cântăreți 100 .

SFANTA EPISCOPIE - CONSTANTA

P. C. Sale heristo Raze de lumina
Domnului Facultatea de Teologie
Parohia _____
Comuna Bucuresti
Județul _____